Înţelepciune de a face diferenţa !
Iacov 1:1-18

Ca naţiune, evreii erau urâţi de toate Neamurile, iar ca ucenici erau urâţi şi de fraţii lor. Nu este uşor să trăieşti o astfel de viaţă.
Când vezi doar ingredientele separat în coşul de cumpărături, însă, nu realizezi ce prăjitură bună va ieşi din ele, decât după ce toate au fost amestecate la un loc cu atâta înţelepciune de Dumnezeu.

Definiţia înţelepciunii aici, este capacitatea de a înţelege şi a gestiona încercarea şi ispita. Cele două sunt asemănătoare dar şi deosebite. De aceea este atât de greu de definit şi de făcut diferenţa, pentru că trebuie experimentate şi definite personal.

Sursa ispitei este lumea, firea, cel rău şi are ca rezultat dorit – *moartea*!
Sursa încercării este Dumnezeu şi are ca rezultat *viaţa veşnică*.
Evreii din această carte ca şi mulţi din bisericile noastre au o problemă comună: Imaturitatea spirituală.
Evreii maturi erau nu „adăpostiţii Domnului", ci „împrăştiaţii Domnului", adică cei ce vântul suferinţelor sufla asupra lor, iar ei trebuia să ducă sămânţa Cuvântului până departe. Fapte 8:1,4. Ceilalţi?!

Neajunsurile evreilor:

1. Lipsa bucuriei în încercare! v.1-4
v.2. Când vin felurite încercări, să le priviţi ca pe o *mare* bucurie. Când te bucuri mult? Când înţelegi rostul şi eşti accepţi cu răbdare voia Domnului. Cum să te bucuri când vine încercarea credinţei? Evrei 12:8.
Poate nu te bucuri pe moment, dar dacă vezi scopul, finalul, vei mulţumi Domnului.
Evrei 12:2 "să ne uităm ţintă la Căpetenia şi Desăvârşirea credinţei noastre..."
1 Petru 1:6 " în mântuirea acesta voi vă bucuraţi mult, măcar că acum, *dacă* trebuie..!? Încercarea *trebuie*, este un semn că eşti copil al Lui. Ceilalţi nu au parte de aşa încercări, dar nici de aşa bucurie.
1 Petru 4:12,13 "Prea iubiţilor, nu vă miraţi de încercarea de foc din mijlocul .."

„Când viaţa îţi dă o lămâie, fă o limonadă!"(sticker)

v.4. Dar trebuie ca răbdarea să fie lăsată să lucreze şi nu oricum, ci perfect, pentru că astfel vom fi desăvârşiţi, întregi, şi nu vom duce lipsă de nimic. Uneori parcă se opreşte ceasul când treci prin suferinţă, nu se mai opreşte.

La ce se referă ”*să nu duceţi lipsă de nimic*”? Cum adică, atunci de ce mi se spune să cer înţelepciune, dacă nu duc lipsă de nimic?!
Păi atunci când treci prin acestea toate, abia atunci eşti gata să recunoşti că ai nevoie de înţelepciune.

Cel desăvârşit este cel ce a fost încercat, a învăţat răbdarea, credinţa. Pentru că este desăvârşit el ştie că nu este desăvârşit de unul singur, că are nevoie de Domnul!
*Matei 5:48 vs. Filipeni 3:12 Sunt sau nu sunt desăvarşit? Sunt, de aceea strig: ”cred Doamne, ajută necredinţei mele!”

2. Lipsa încrederii în înţelepciunea Domnului . v.5-12

Când vine încercarea, mă întreb ce voi face. Cum e mai bine să fac, să reacţionez, să răspund?
v.5. Când eşti în mijlocul încercărilor, nu te pripi, ci roagă-te la Dumnezeu ca El să îţi dea înţelepciune să vezi scopul ei. Problema e dacă vrei să te umileşti şi să ceri ajutorul?! Înţelepciunea să pricep scopul încercării. Ştim că diavolul este artist în a suci Cuvântul Domnului şi putem fi lesne înşelaţi. Este un dar în Biserică numit, darul de a discerne, darul de a deosebi duhurile.

v.6. Dar s-o ceară cu credinţă, şi să nu se îndoiască deloc. Cum adică să nu se îndoiască? Păi când omul este încercat, el se gândeşte cum să facă să iasă, şi îşi face în mintea lui tot felul de scenarii. Ai încredere în Domnul !

I: Era unul care în căderea lui într-o prăpastie, s-a agăţat de o rădăcină de la un pom. Şi a început să se roage şi să strige la Dumnezeu. Domnul era în spatele lui şi i-a zis:”dă-ţi drumul la Mine în braţe”....Doamneee se auzi în continuare, ajutooor!

v.7. Un astfel de om să nu se aştepte să primească *ceva* de la Domnul. Acea persoană nu este stabilă, nu are încredere deplină în Dumnezeu.

Când ceri de la Domnul înţelepciunea să vezi, şi El îţi spune ce trebuie să faci, să faci exact ceea ce îţi spune El. Domnul ştie dacă vrei să faci *doar voia* Lui, şi atunci îţi va da înţelepciune, altfel nu te aştepta să primeşti ceva de la El.

I: era odată doi oameni care se plimbau cu un avion mic. Pilotul era de 53 de ani, iar pasagerul prietenul lui,era de 81 de ani. Zburând ei, pilotului i s-a făcut rău şi a leşinat. Bătrânul îngrozit a văzut cum avionul o ia în jos. Atunci el a lansat repede un SOS şi cineva l-a auzit, şi i-a spus aşa:”am înţeles că nu ştii cum să pilotezi un avion, de aceea va trebui să faci exact ce îţi spun eu”, Aşa a făcut şi fiind flancat de alte doua avioane care au auzit SOS-ul a putut ateriza în siguranţă.

Cum dobândim înţelepciunea să ajungem maturi în Hristos? Iosua 1:8”cartea aceasta a legii să nu se depărteze..şi trecându-ne prin necazuri.”Suferinţă şcoală sfântă...” spune o poezie!

3.Lipsa unităţii în smerenie: partidele. v.9,10.

Cele două categorii de oameni sunt prezente în cartea Iacov: bogaţii şi săracii. Unii s-au unit cu cei bogaţi, dispreţuind pe cei săraci. Cei săraci, cârteau văzând nedreptatea comisă. Fiecare categorie să se laude, dar cu altceva, cu ceea ce a făcut Domnul pentru ei. Nu vă lăudaţi bine!

v.9. Cel sărac, umil, este *înălţat* prin Hristos, trăieşte o viaţă de biruinţă – nici cel bogat nu poate face faţă încercărilor de unul singur, şi el are nevoie de înţelepciune de la Dumnezeu, pentru a se *smeri*, altfel oricât ar fi de bogat, ajunge cel mai nenorocit. Este aşa de trecător ca o floare care se usucă şi cade, dar cel ce este în Domnul va rămâne veşnic.

4. Punctul slab: o viaţă superficială, imatură. v.12-18.

*Încercarea, suferinţa au drept *scop* scoaterea la suprafaţă a lucrurilor ascunse: Iov 34:36; Ps.66:10;2 Cr.32:31; 1 Petru 1:7; 2 Tim.2:15

*Ispita nu vine de la Dumnezeu, alteori nici de la Diavolul, ci eu sunt de vină, firea mea. Am descoperit vinovatul, sunt eu !

> *Motivaţia* trăirii unei vieţi de biruitor este: *iubirea* de Dumnezeu!
> Am putea spune care e *motivaţia* unei vieţi de înfrânt: imaturitatea, *lipsa* iubirii lui Dumnezeu?!

v.13. Imaturul dă vina pe altul, nu-şi asumă răspunderea.

Unul dintre motivele pentru care nu ieşim biruitori din ispită, este că mereu suntem preocupaţi să dăm vina pe cineva sau pe ceva, dar niciodată pe noi înşine. Omul ajunge în situaţii limită să dea vina chiar pe Dumnezeu, sau mai ales pe Dumnezeu.Uneori ne comportăm ca nişte copii.

I: o mămică se plimba cu copilul de mână. Cine a făcut cerul îl întrebă: Dumnezeu zise copilul. Ploua... Cine a făcut ploaia? Dumnezeu. Ajunse acasa, intră în camera copilului. Cine a făcut o aşa de mare dezordine în camera ta? Dumnezeu!

Noi dăm vina pe alţii, dar pe noi refuzăm să ne vedem !

Dumnezeu este responsabil, că El dacă nu îngăduia, nu se întâmpla. El a adus împrejurările, şi am căzut. De ce a îngăduit asta? Eu păcătuiesc, dar dau vina pe Dumnezeu. Aşa mi-o fi dat mie să păţesc, nu am ce să fac. Soarta!

*Ispita poate veni singură sau pervertind încercarea. Uneori ispita e clară, alteori ca în Eden, ea vine mascată:
- Dacă nu răspund cu înţelepciune la încercare, intră diavolul pe fir, interceptează apelul, şi înlăuntrul meu are loc o pervertire a încercării – ispită, cu scopul de a mă abate de la scopul încercării, spunând, făcând, sau gândind lucruri păcătoase.
-Dacă însă tratez încercarea după voia lui Dumnezeu, încercarea mă va întări, mă va face neclintit, mă va fortifica, şi în cele din urmă voi ieşi din încercare fericit. v.12.

Cum e posibil să **rabzi** ispita? Cerând înţelepciune de la Domnul ! Ce bucurie este să ieşi biruitor din ispită, dar ce ruşinos este să cazi. Ce remuşcări ai.
Ce bine ar fi dacă am avea această stare de frică înainte de a cădea în păcat, şi nu după aceea..!

v.14-16. Momeala ne împiedică să vedem consecinţele păcatului! „Copilul”, păcatul se va forma în mintea ta, în inima ta, şi se va naşte, dar oho, stai să vezi de ce e în stare când va ajunge mare. Ori de câte ori ai de-a face cu ispita, ia ochii de la momeală, şi priveşte la consecinţe. Ispita vrea să te înşele, ea va spune altceva decât spune Cuvântul.
Dacă nu te poate doborî cu ispita, momindu-te, va încerca altceva. Va căuta punctul slab. Fie va încerca să îţi spună că dacă te-ar iubi Dumnezeu nu ţi-ar pune atâtea restricţii,(negativ) fie că Domnul este Bun şi te va ierta, deci nu-i problemă (pozitiv).

-Cel imatur nu luptă, nu se împotriveşte şi este purtat încoace şi încolo, ca pe un peşte mort.
Cap.4:7”împotriviţă-vă diavolului”. Cum? Contextul de acolo...., nu asculta de Satan, nu face ce spune el.

Doamne, dă-ne înţelepciunea să vedem scopul necazurilor şi încercărilor.

Înţelepciunea nu se dă cu carul, ci se câştigă bob cu bob!

Fraţilor, scopul bisericii este să arate lumii o altă societate, o contra-cultură, diferită total. Efeseni 3:10.
Biserica prezintă viaţa într-o cu totul altă lumină decât duhul lumii – arată domnia lui Hristos pe Pământ!

Domenii unde avem nevoie de înţelepciune:

-1 Petru 3:7 Înţelepciune în familie! *Bărbatul*: vasul mai slab, femeia, este din porţelan, nu din plastic. *Femeia* înţeleaptă îşi zideşte casa. Prov.14:1

În educaţia *copiilor* Prov.29:15. Cine din Biblie nu şi-a mustrat niciodată copiii?! Eli! Învaţă pe copil de mic : Prov.22:6.

-În relaţii cu semenii noştri. Prov.16:23, sau Prov.17:28"dacă ai tăcea filozof ai rămânea". Amos 5:13"vremuri rele, când înţeleptul trebuie să tacă". E greu când ştiu, dar nu tac. Elisei, ştiu şi eu dar tăceţi. 2 Împăraţi 2:3. Coloseni 4:5"purtaţi-vă cu înţelepciune faţă de cei de afară". Efeseni 5:15"umblaţi cu băgare de seamă nu ca nişte neînţelepţi, ci ca nişte înţelepţi".